



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1254/23
15.3.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Петровић, адвокат из Београда, Милоша Поцерца 17, против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиоца и тужене изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 2616/21 од 23.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.3.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2616/21 од 23.11.2022. године у другом, четвртном, петом и шестом ставу изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 2616/21 од 23.11.2022. године, у трећем ставу изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Република Србија – Министарство правде да тужиоцу АА из ..., на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе и права личности услед неоснованог лишења слободе, поред износа досуђеног другим ставом изреке исплати још 66.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2022. године, па до исплате у року од 15 дана од пријема ове пресуде, док се у преосталом делу за износ од 242.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2022. године до исплате **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2616/21 од 23.11.2022. године, у трећем ставу изреке, а жалба тужиоца **ОДБИЈА** као неоснована.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 18.000,00 динара у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2616/21 од 23.11.2022. године, првим ставом изреке утврђено је да је повучена тужба у делу за накнаду нематеријалне штете због умањења животне активности у износу од 500.000,00 динара са припадајућом каматом. Другим ставом изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части, угледа, слободе и права личности услед неоснованог лишења слободе исплати износ од 192.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 23.11.2022. године, па до исплате. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу преко досуђеног за износ од још 308.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2022. године до исплате. Четвртим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене добити исплати износ од 7.027.096,64 динара, за период од 15.3.2010. године до 10.17.2017. године, са законском затезном каматом на износ од 80.000,00 динара за сваки месец наведеног периода почев од 19. у месецу за текући месец, па до исплате. Петим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу исплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, као и порез на доходак који се исплаћује из зарада запосленог у Министарству финансија РС – Пореској управи, све са законском затезном каматом почев од 15.3.2010. године, па до исплате. Шестим ставом изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 40.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности, па до исплате. Седмим ставом изреке тужилац је ослобођен од плаћања судских такси.

Благовремено изјављеним жалбама тужилац и тужена побијали су првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20) и то тужилац у трећем, четвртном, петом и шестом ставу изреке, а тужена у другом и шестом ставу изреке.

Тужилац је доставио одговор на изјављену жалбу тужене.

Тужилац и тужена су трошкове другостепеног поступка опредељено тражили.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, а да жалба тужене није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 - 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, тако се она жалбом тужиоца неосновано побија и указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 28.10.2009. године Прво основно јавно тужилаштво у Београду доставило је Првом општинском суду у Београду списе предмета Ки – 2806/09, у поступку против тужиоца и осталих окривљених због кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 4 у вези са ставом 2 и ставом 1 и у вези са чланом 33 Кривичног законика. Тужиоцу је решењем Министарства унутрашњих послова - ПУ за град Београд - УКП Одељење за сузбијање привредног криминалитета од 6.10.2008. године одређено задржавање у трајању од 48 часова и по том решењу исто се има рачунати од 6.10.2008. годин, од 13.00 часова када је лишен слободе, односно када се одазвао позиву. Решењем истражног судије Окружног суда у Београду Ки – 943/08 од 9.10.2008. године тужиоцу је одређен притвор који је по том решењу могао трајати најдуже до 6.11.2008. године, из разлога предвиђених одредбом члана 142 став 2 тачка 2 ЗКП, јер би боравком на слободи окривљени могли утицати на сведоке и на тај начин ометати истрагу. Решењем Окружног суда у Београду Ки – 943/08 од 6.11.2008. године тужиоцу је укинут притвор и одлучено је да се има одмах пустити на слободу, а након тога, решењем Првог основног суда у Београду Ки 11411/13 од 19.7.2018. године, обустављена је истрага против окривљених, између осталих и против тужиоца АА због кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359 став 4 у вези са ставом 2 и ставом 1 КЗ услед одустанка јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду од даљег гоњења. Тужилац се преко пуномоћника дана 30.3.2021. године обраћао Министарству правде РС са захтевом за накнаду штете због неоснованог лишења слободе, на који није одговорено, па је тужбу поднео 5.10.2021.године. Тужилац је у притвору провео укупно 32 дана. Пре лишења слободе тужилац је био запослен у ... а.д. ..., на радном месту ... на основу одлуке те компаније број 2635/7 од 18.10.2007 године и уговора о обављању послова ... од 7.12.2007. године. Одлуком о изменама и допунама Статута ... а.д. ... од 14.5.2009. године, чланом 73 став 2 прописано је да се ... бира на четири године, са могућношћу поновног избора. На ванредној седници Скупштине акционара ... а.д. ... дана 15.3.2010. године, тужилац је разрешен са места ...

Према исказу тужиоца, саслушаног у својству парничне странке, пре притварања није био осуђиван, у притвору је провео месец дана због кривичног дела злоупотребе службеног положаја, за које је забрањена казна затвора од 12 година, а поступак је окончан тако што се одустало од гоњења. У притвору је био у Централном затвору у једној просторији са још тројицом притвореника, којима су на терет била стављена различита дела. Услови у притвору били су тешки, чувари су били коректни, понашао се у складу са правилима, али је имао здравствених проблема у виду напада високог притиска и добијао је терапију. Храна је била лоша, хигијена коректна, док је сама атмосфера била тешка. У том периоду био је ..., био је запослен у “...” као ... и ... у ... а.д. ... Након изласка из притвора није могао да нађе посао, издржавала га је породица, а у пензију је отишао превремено. До престанка његовог радног односа на месту ... није дошло његовом вољом, већ због извршеног притиска. Због трајања кривичног поступка многи пријатељу су се дистанцирали од њега, док је породица једина остала уз њега. У периоду након изласка из притвора до одласка у пензију обављао је повремене послове са колегама ..., а његово притварање је било медијски праћено у ударном термину на свим телевизијама са његовом фотографијом. Тужилац је покушавао да се запосли на месту ..., али му је тражена потврда да није осуђиван, па како је у том периоду био под истрагом, нису хтели да га запосле, а физичке послове није могао да обавља због здравственог стања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је прво оценио да је тужилац на рочишту дана 23.11.2022. године смањео тужбени захтев у делу за накнаду нематеријалне штете због умањења опште животне активности, односно да је повукао тужбу у том делу, са чиме се тужена сагласила, па је у складу са чланом 202 став 2 Закона о парничном поступку решењем садржаним у првом ставу изреке првостепене пресуде констатовао делимично повлачење тужбе. Након тога, првостепени суд је у смислу одредби чланова 584 став 1 тачка 1 и 3, 588 став 1, 589 став 1 и 3, 591 ЗКП и општих одредаба Закона о облигационим односима о накнди штете оценио да тужиоцу припада право на накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове узроковане неоснованим лишењем слободе, пошто је у притвору провео укупно 32 дана, а према њему је обустављен кривично поступак и није скривио притварање својим недозвољеним поступцима.

Висину накнаде нематеријалне штете првостепени суд је одмерио применом критеријума из члана 200 Закона о облигационим односима у вези са чланом 232 Закона о парничном поступку узимајући у обзир све објективне и субјективне околности. Оценио је да дужина трајања неоснованог лишења слободе, тежина и врста кривичног дела које је тужиоцу стаљено на терет, године живота и осећај проживљеног у притвору оправдава досуђивање накнаде, имајући у виду да тужилац у време лишења слободе није био осуђиван, последице лишења слободе на његово здравствено стање, утицај лишења слободе на његов породични и пословни живот, да није скривио притварање својим недозвољеним поступцима, углед који је уживао у својој животној радној средини као ..., па је делимично усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове исплати износ од 192.000,00 динара са припадајућом каматом, сматрајући да исти одговара значају заштићеног добра и циљу коме служи накнада, а одбио је као неоснован тужбени захтев у делу преко досуђеног за износ од још 308.000,00 динара, пошто је оценио да је у том делу превисоко постављен и да не одговара значају повређеног добра и циљу коме служи накнада. На досуђени износ тужиоцу је у складу са чланом 277 Закона о облигационим односима досуђена законска затезна камата почев од дана пресуђења када је утврђена висина правичне накнаде нематеријалне штете, па до исплате.

Првостепени суд је разматрајући приговор застарелости потраживања оценио да је исти неоснован, јер је решење о обустави кривичног поступка према тужиоцу постало правноснажно дана 28.8.2018. године, а тужба је поднета дана 5.10.2021. године, да је од правноснажности решења до дана подношења тужбе протекао рок из члана 591 Законика о кривичном поступку, али да је тужилац дана 30.3.2021. године поднео захтев за закључење споразума туженој, на који није одговорено, те да је током тог периода наступио застој застаревања, као и током трајања ванредног стања у периоду од 15.3.2020. године до 6.5.2020. године, што је од утицаја на подношење тужбе, па је оценио да потраживање тужиоца није застарело.

Одлучујући о захтеву за накнаду материјалне штете по основу измакле користи, првостепени суд је оценио да нема узрочно - последичне везе између неоснованог лишења слободе и проузроковане штете, јер је тужилац након изласка из притвора дана 6.11.2008.године, несметано радио све до 15.3.2010. године (пуних 16 месеци), као и да

није доставио одлуку о разрешењу, ради утврђења разлога, а да је ванредна седница скупштине акционара сазвана након више од годину дана по изласку тужиоца из притвора, па је закључио да боравак у притвору није од утицаја на разрешењу тужиоца са места ... у ... а.д. ... Оценио је да тужиоцу не припада накнада материјалне штете у периоду његовог разрешења са функције, јер тужилац није доказао евентуално изгубљену добит која би се основано остварила према уобичајеном начину пословања и по редовном току ствари, односно да би, да није било штетне радње тужене, тужилац до завршетка радног века радио на позицији ..., нити је доказао да је разрешење са те позиције спречено радњом или пропуштањем тужене, па је одбио као неоснован тужбени захтев за накнаду материјалне штете. Првостепени суд је оценио да захтеви за уплату пореза, доприноса за ПИО и здравствено осигурање и накнаде за НЗС представљају акцесорне захтеве који прате судбину захтева за накнаду измакле користи услед разрешења са позиције ..., па је и у том делу одбио као неоснован тужбени захтев.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио одредбу члана 584 1 ЗКП, налазећи да је тужена у обавези да тужиоцу накнади нематеријалну штету претрпљену због неоснованог лишења слободе у периоду од 6.10.2008.године до 6.11.2008. године, имајући у виду да је против тужиоца обустављена истрага и да није скривио лишење слободе. Правилан је закључак првостепеног суда да тужилац на основу члана 200 Закона о облигационим односима има право на накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због неоснованог лишења слободе и да је тужена одговорна за штету коју је тужилац претрпео.

Супротно жалбеним наводима тужене, досуђени износ првостепеном пресудом не води обогаћењу тужиоца који је претрпео повреду правно заштићеног нематеријалног добра, већ тужиоцу омогућава морално задовољење, у складу са тежином повреде коју је он у конкретном случају претрпео.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права у погледу одлуке о накнади материјалне штете у виду измакле користи, указивањем да првостепени суд није оценио битну чињеницу - да је истрага против тужиоца трајала 10 година.

Одредбом члана 155 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист).

Одредбом члана 189 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на накнаду измакле користи. Према ставу 3 истог члана при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Сагласно наведеном, измакла корист или изгубљена добит је вид материјалне штете коју оштећени трпи због штетникове радње или пропуштања, коју је могао реализовати да није било штетне радње.

У односу на врсту и правну природу спорног потраживања накнаде штете у виду измакле добити, према члану 155 и члану 189 став 3 Закона о облигационим односима произлази да измакла корист представља вид материјалне штете, те да се обим накнаде мора заснивати на објективним показатељима, јер се умањење имовине оштећеног огледа у томе што је штетниковом радњом спречен да стекне имовинску корист. То упућује на закључак да је потребно утврдити постојање извесности у погледу настанка измакле добити, с обзиром да исту може чинити само очекивано увећање имовине, а које је изостало. У таквој ситуацији није меродавно оно што сам оштећени очекује да ће представљати насталу измаклу добит и самим тим одређивати висину настале штете, већ конкретне и извесне околности које воде стицању добити, а те околности се нису оствариле из разлога што су спречене штетниковом радњом.

Тужилац је у конкретном случају провео у притвору 32 дана, према њему је обустављена истрага, те се у смислу цитираних законских одредби сматра лицем неосновано лишено слободе, али мора доказати постојање узрочно-последична веза у вези са насталом штетом што подразумева и доказивање постојања штете. С обзиром да тужилац потражује накнаду материјалне штету у виду измакле добити постоји обавеза да исту докаже у складу са чланом 189 став 3 Закона о облигационим односима, по којој се при оцени измакле користи узима у обзир добит која се могла основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије остваривање је спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Осим тога, само покретање и вођење кривичног поступка који је окончан обуставом истраге или доношењем одбијајућих или ослобађајућих пресуда и дужина трајања тих поступака, није довољна за накнаду тог вида штете. Кривични поступак се покреће и води због постојања одређеног степена сумње да је одређено лице учинило кривично дело, а који релевантан степен сумње је виши у свакој наредној фази кривичног поступка, све до потпуне извесности да је окривљени учинио кривично дело, која извесност је потребна за доношење осуђујуће пресуде, а због чега је свако лице дужно да трпи поступак који се против њега води. Тужиоцу би накнада штете у том случају могла бити досуђена само уколико би доказао да је било неправилног и незаконитог рада државног органа и узрочно последичну везу између таквог рада држаног органа и претрпљене штете.

У конкретном случају захтев тужиоца за накнаду материјалне штете коју је претрпео због вођења кривичног поступка није основан, јер тужилац није доказао да би такву корист остварио према редовном току ствари. Тужилац у овој парници свој захтев за накнаду материјалне штете заснива на изгубљеној добити у периоду након изласка из притвора почев од 15.3.2010. године до 10.7.2017. године, јер је притвор и дуго трајање кривичног поступка према његовим наводима утицало да буде разрешен са места ... и да није био у могућности да се поново запосли. Међутим, само вођење и дужина кривичног поступка, без обзира на чињеницу да је против тужиоца обустављена истрага, не представља доказ незаконитог и неправилног рада, па тиме ни основ за накнаду штете у виду изгубљене зараде. Покретање и вођење кривичног поступка представља употребу легалних правних средстава против могућих учиналаца кривичног дела и подразумева закониту процедуру, током које је окривљени заштићен претпоставком невиности. Тужилац није доказао пропусте услед којих је претрпео

материјалну штету, ни постојање узрочно – последичне везе између тих пропуста и настале штете, јер због вођења кривичног поступка није био онемогућен да се запосли, нити је његова стручност компромитована тиме што је против њега донето решење о спровођењу истраге, те је правилан закључак првостепеног суда да тужилац нема право на накнаду материјалне штете коју потражује од тужене. Осим тога, првостепени суд је правилно оценио чињеницу да тужилац није пружио адекватне доказе да је због вођења кривичног поступка разрешен са места ..., јер је након пуштања на слободу дана 6.11.2008. године и изласка из притвора наставио да ради све до 15.3.2010. године, када је разрешен, нити је доставио писмени доказ да је таква одлука компаније у којој је би запослен донета због конкретног кривичног поступка и притвора. Тужилац за период од укидања притвора до окончања кривичног поступка није пружио доказе на околност да постоји неправилан или незаконит рад органа тужене и да је би онемогућен да се запосли, па није доказао основ ни висину за накнаду материјалне штете у виду изгубљене зараде, због чега му таква накнада и не припада, како то правилно закључује и првостепени суд. Последично, правилна је и одлука у погледу захтева за исплату пореза, доприноса за ПИО и здравствено осигурање, као и за случај незапослености, јер се ради о акцесорном захтеву, које прати накнаду у виду изгубљене добити.

Међутим, основано се жалбом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права - одредбе члана 200 став 1 и 2 Закона о облигационим односима у погледу висине досуђене накнаде нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је одлучујући о висини накнаде која припада тужиоцу, оценио трајање неоснованог лишења слободе, врсту и тежину кривичног дела које му је стављено на терет, те на који начин је боравак у притвору утицао на његов даљи живот и досудио износ који је, сагласно наводима жалбе тужиоца, а супротно наводима тужене, нижи од износа правичне накнаде.

Одредбом члана 200 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да ће за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе или права личности, смрти блиског лица као и за страх суд, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству, док је ставом 2 истог члана прописано да ће приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, суд водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Накнада нематеријалне штете има за циљ материјалну сатисфакцију због повреде уставом заштићених права и добара, као што су слобода и права личности. Душевни болови због повреде слободе и права личности услед неоснованог лишења слободе представљају јединствен вид штете који обухвата све штетне последице нематеријалне штете везане за личност оштећеног. Накнаду штете суд одмерава узимајући у обзир све објективне и субјективне околности, као што су дужина трајања неоснованог лишења слободе, притворски услови, тежина и природа кривичног дела које је оштећеном стављено на терет, углед који је оштећени уживао у својој животној и

радној средини, његову животну доб у време лишења слободе, породично стање, занимање, извештавање медија и интересовање јавности о суђењу и друге чиниоце које у сваком конкретном случају утичу на природу, тежину и трајање психичких болова изазваних неоснованим лишењем слободе.

Право на накнаду штете због неоснованог лишења слободе представља сатисфакцију којом се ублажавају поремећаји у духовној сфери оштећеног. Сврха и циљ накнаде нематеријалне штете није репарација, већ сатисфакција за претрпљену нематеријалну штету да би се у мери у којој је то могуће код оштећеног успоставила психичка и емотивна равнотежа, која је постојала пре штетног догађаја. Правична новчана накнада не сме бити циљ, већ средство за ублажавање претрпљене нематеријалне штете и не сме поговати тежњама неспојивим са њеном природом и друштвеном сврхом. То није цена бола који се трпи и не представља супституцију имовинских вредности уместо личних добара.

Имајући у виду наведено и околности конкретног случаја, по оцени Апелационог суда тужиоцу због неоснованог лишење слободе у периоду од 6.10.2008. године до 6.11.2008. године припада правична новчана накнада у износу од још 66.000,00 динара поред износа од 192.000,00 динара досуђеног првим ставом изреке побијане пресуде, с обзиром да је одговарајући случају и сврси ради које се досуђује, а и у складу је са друштвено - економским могућностима друштва у коме се досуђује. На досуђени новчни износ тужиоцу припада законска затезна камата у смислу члана 277 Закона о облигационим односима у вези са члановима 2 и 3 Закона о затезној камати почев од дана пресуђења, па до исплате, с обзиром да нематеријална штета доспева на дан пресуђења, јер се одмерава према критеријумима и вредности новац на тај дан. У делу преко досуђеног, за износ од још 242.000,00 динара са траженом каматом, Апелациони суд је одбио као неоснован тужбени захтев сматрајући да би се досуђивањем већег износа поговало тежњама неспојивим са њеном природом и друштвеном сврхом. Због изложеног, жалба тужиоца је делимично усвојена и побијена пресуда преиначена у трећем ставу изреке.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе али их посебно не образлаже, јер су исти без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд је применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку донео одлуку као у првом ставу изреке, а применом члана 394 тачка 4 у вези са чланом 387 став 1 тачка 5 Закона о парничном поступку одлучио је као у другом ставу изреке.

Потврђена је одлука о трошковима поступка садржана у шестом ставу изреке првостепене пресуде применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, јер извршено преиначење у односу на потраживање тужиоца није утицало на висину трошкова првостепеног поступка, односно на обавезу тужене да тужиоцу накнади трошкове поступка који су досуђени у складу са члановима 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку одмерени сходно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећој на дан пресуђења.

Како је тужилац делимично успео са жалбом, то су истом сходно члану 165 став

2 у вези са чланом 154 став 1 и чланом 163 став 1 и 2 Закона о парничном поступку досуђени трошкови другостепеног поступка према висини преиначеног дела потраживања и то за састав жалбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 18.000,00 динара према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, одлуком садржаном у трећем ставу изреке. Тужиоцу нису досуђени трошкови другостепеног поступка за састав одговора на жалбу од стране пуномоћника из реда адвоката јер не представља нужни издатак у смислу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, као ни на име судске таксе за жалбу и другостепену одлуку, имајући у виду да је првостепени суд у складу са одредбама члана 168 Закона о парничном поступку усвојио захтев тужиоца за ослобађање од плаћања судски такси.

Како тужена није успела у жалбеном поступку то је у складу са чланом 165 став 1 Закона о парничном поступку, њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен као неоснован, одлуком садржаном у четвртом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић